

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXII.

ČÍSLO 10

OKTÓBER 2014

**Vieme, čo máme? - Duchovná obnova - Kajúca tryzna
Bratská (ve)čnosť - Mier, pokoj a my...
Blahoslavený Rupert Mayer - Rozpis služieb kňazov**

Duchovná obnova ružencového bratstva 19. a 20. september 2014, Kostol sv. Bartolomeja

Obrazom

Vieme, čo máme?

Nad jedálenským stolom vo farskej kuchyni v Prievidzi visí obraz matky dojčiacej svoje dieťa. Nie je to Panna Mária.

Obraz som spolu s niekoľkými inými vecami (veľkou plastickou mapou Československa a policami do garáže) kúpil asi pred desiatimi rokmi za 200 Sk vo firme, ktorá sa rozpredávala. Najviac som chcel tú mapu a portrét „prezidenta ČSSR, dr. Gustáva Husáka“. Bola to recesia pripomínajúca bolševické časy. Krmiaca matka sa „zviezla“ popri tom. Keďže to však bol poctivo očíslovaný a podpísaný linorit, zavesil som ho v bývalej farnosti do Pastoračného centra.

O niekoľko rokov spal v centre istý manželský pár. Keď prišli na raňajky, ona - reštaurátorka a akademická maliarka - hovorí:

„Kde si zobral toho Trepáča? Veľmi sa mi páči.“

„Koho?“ pýtam sa.

„Ten linorit matky, čo kojí svoje dieťa. Jeho autor (akademický maliar Jozef Trepáč, nar. v roku 1936 vo Valaskej Belej, žije a tvorí v Bratislave - pozn. autora) urobil zopár zaujímavých vecí - a táto sa mi veľmi páči. To je presne on. Vieš, ten dôraz na niektoré detaily... Je jasné, čo chcel vyjadriť.“

„Nestojí to síce tisíce eur, ale je to hodnotná vec,“ pokračoval jej manžel, akademický sochár.

„Ani som nevedel, čo mám,“ pomyslel som si v tej chvíli.

I pre svoju hodnotu obraz poputoval spolu so mnou i do Prievidze a dostal čestné miesto nad stolom, pri ktorom sa denne s bratmi kaplánmi schádzame jest'. Hodnotná vec, ktorú si nezobral nik z tých, ktorí vo firme pracovali, ani z tých, čo ju „vybrakovali“ predo mnou... Nepoznali jej hodnotu. Keby ju poznala

osoba, ktorá firmu v závere rozpredávala, tiež by si asi za „môj diel“ pýtala viac.

A čo my? Poznáme hodnotu toho, čo máme? Napríklad kto z nás, čo nezažil vojnu, čo nebojoval za pokojný život, pozná hodnotu mieru? Berieme ho ako niečo prirodzené, za čo sme nikdy nikomu neplatili. A pritom toľko vzácných detailov nášho života je možných len vďaka tomu, že žijeme bez vojny... Vnímame to vôbec?

Príliš mnoho vecí berieme ako samozrejmosť... A pritom takými vonkoncom nemusia byť. Ved' ľudia v Sýrii, v Iraku či na Ukrajine ich nemajú... Dokážeme oceniť, že žijeme v pokoji, bez rinčania zbraní? Bez náletov, diel, tankov a ostreľovačov?

Slovenské porekadlo hovorí, že „sýty hladnému neverí“. Ani zdravý chorému. A človek žijúci v pokoji a

konflikty sledujúci len cez televíznu obrazovku... Môže veriť svedkom vojny? Môže si vážiť to, čo je pre neho obyčajné, každodenné, bežné? Možno potrebuje niekoho, kto mu to vysvetlí. Ako mne onen manželský pár.

Chcel by som Vám popriať, aby ste takých ľudí v živote stretli. Ale mys-

lím, že by bolo oveľa lepšie, keby ste ich stretnúť ani nemuseli. Keby neboli vojny. Keby svet žil v pokoji...

Aby si i v tomto svete ľudia boli navzájom bratmi, to Vám všetkým praje

Váš farár Vladimír Slovák

V Necpaloch si opravili kaplnku

V priebehu septembra si obyvatelia Necpál svojpomocne opravili kaplnku. Práce na nej iniciovali členovia farskej rady Pavel Bátora a Milan Petráš, realizoval ich však oveľa širší okruh spolupracovníkov.

„V prípade priaznivého počasia by sme boli hotoví do dvoch týždňov, dážd' nám však situáciu skomplikoval,“ hovorí stolár Pavel Bátora, ktorý opravu riadil. Keby mal spomenúť všetkých ľudí, čo sa na prácach podieľali, musel by vymenovať poriadne dlhý zoznam. Klampiarske záležitosti mal na starosti Jozef Chudý, maliarske Kamil Petráš, murárske Jozef Antóni. „Pracovali tu však i iní. Stavali lešenie, čistili povalu... So záverečnými čistiacimi prácami prišli pomôcť necpalské ženy.“

Počas septembra sa na kaplnke natrela veža a rímasy, vymenila sa škridla na streche, vyčistila sa povala. Takisto bola vynovená jej fasáda. „Bude treba vykonať ešte nejaké práce súvisiace s odvodnením, pretože kaplnka nám vo vnútri vlhne.“

Necpalania sa pre opravu kaplnky rozhodli z dôvodu blížiaceho sa 660. výročia prvej písomnej zmienky o obci Necpaly nad Nitrou, ktoré si pripomenú budúci rok. Prostriedky na obnovu získali z necpalských hodových zbierok. Na opravu prispelo dotáciou vo výške 1000 eur i mesto Prievidza a dofinancovanie zabezpečila farnosť Prievidza-mesto.

Kaplnka Nepoškvrneného Srdca Panny Márie bola v Necpaloch postavená v roku 1901. Jej raritou je zvon vyrobený z hlavice bomby, nájdenej krátko po skončení druhej svetovej vojny. Kedysi sa na ňom zvonilo každé ráno i večer, dnes oznamuje iba úmrtia obyvateľov Necpál. V blízkosti kaplnky sa každý rok v nedeľu Dobrého Pastiera koná hodová sv. omša.

Text: Petra Humajová
Foto: Anna Chudá

Milý náš pán dekan Vladímír Slovák!

Ked' 50 rokov máte práve teraz,
na tento deň myslíte neraz.
Čo Vám popriať v takejto vzácnej chvíli?
Nech Vašu dušu pokoj zaplavuje,
nech Vás Pán Boh v čnostiach posilňuje,
nech Vám pomáha prekonať prekážky
a nech Vám zachová silu v službe lásky.

Zdravie, požehnanie a hojnosť milosti,
nech Vám podaruje mocný Pán z výsosti.
Kristova láska nech Vás stále posilňuje
a ružencová Panna Mária všade ochraňuje.
Tých pár riadkov, náš dar - Vám želanie
a Vy rukou kňaza šírte požehnanie.

Päťdesiat rokov, vzácny dar od Pána,
kytice vd'aky láskou previazaná.
Nech Vám Pán večnej ríše
do kroniky ďalšiu päťdesiatku píše.

To Vám zo srdca želajú vaši farníci z Prievidze!

Duchovná obnova: Cirkev na prahu tretieho tisícročia

Pod názvom *Cirkev na prahu tretieho tisícročia* sa 19. a 20. septembra vo farskom kostole v Prievidzi konala dvojdnová duchovná obnova ružencového bratstva. Exerციtátorom bol farár zo Svätého Antona dp. Martin Sebiň.

Základom duchovnej obnovy bolo oboznámenie sa s dvoma prednáškami emeritného pápeža Benedikta XVI. o vízii ďalšieho vývoja v Cirkvi. Náročná a ťažká téma prinútila poslucháčov vážne sa zamyslieť nad vlastnou úlohou v Cirkvi.

Cirkev v roku 2000

Prvá prednáška Benedikta XVI. *Ako bude vyzerat' Cirkev v 2000. roku* odznela v Nemecku v r. 1969. Pápež sa vracia do dejín Cirkvi, kde často nachádza paralely k súčasnému vývoju, ako sa píše v Knihe Kazatel' - nič nového pod slnkom. Avšak, ako vraví sv. Augustín - človek je priepasť, preto bud'me v prognózach opatrní. Už v časoch francúzskej revolúcie sa predpokladalo, že pápežstvo je mŕtve a Cirkev zničená. No nové pozitívne myšlienky prenikali do Cirkvi aj z osvietenstva.

Aj pred Druhým vatikánskym koncilom boli v Cirkvi pokusy o reformy, tie však stroskotali na extrémizme a nepochopení. Budúcnosť vytvárajú až svätci, ktorí chápu viac dopredu a dokážu spolupracovať s Božou milosťou.

Zbavit' Cirkev svetskosti

V druhom zamyslení pod názvom *Zbavit' Cirkev svetskosti* z r. 2011 sa Benedikt XVI. venuje najmä laikom. Hovorí o dvoch smeroch v Cirkvi. Jeden tvrdí, že je potrebné prispôbiť sa modernému životu a umožniť aj rozvedeným účasť na sviatostiach, druhý sa stavia striktné za doterajšiu prax.

Tu cituje Benedikt XVI. bl. Matku

Terezu z Kalkaty, ktorá na otázku, čo by sa malo zmeniť v Cirkvi, odpovedá: ja a ty. Je veľmi dôležité, aby si laici plne uvedomili svoju účasť na Kristovom kňazstve, ale i aby ich to viedlo k prehĺbeniu viery na základe osobnej skúsenosti a k intenzívnej evanjelizácii. Utvárat' podľa vzoru Kristovho odstup od svojho okolia, pretože sme iní ako ostatní Naše poslanie vyplýva z tajomstva trojjediného Boha - láska sa túži šíriť, aby sa svet stal jeho priateľom

Komercium je výmena medzi Bohom a ľudmi. Boh vložil do človeka slobodu. My mu nemáme čo dať, iba hriech. On ho berie a dáva seba. Nedávame iba hriech, ale aj čosi pozitívne - lásku, ľudskosť. Ale iba Boh nás uschopňuje stať sa darcami. Cirkev sa musí stále otvárať potrebám sveta, aby sprostredkovala túto výmenu.

Porážka červeného draka

V tretej prednáške sa exerციtátor venoval výkladu časti Knihy zjavenia apoštola Jána tak, ako ju predkladá Mariánske kňazské hnutie. Po porážke červeného draka, ktorý je ozna-

čený ako komunizmus, prichádza mu na pomoc čierna šelma. Tá má desať rohov a sedem hláv. Pod desiatimi rohmi sa myslia tajné organizácie, ktoré cez médiá rozširujú rúhanie sa proti Bohu a snažia sa zmarit' Kristovo vykupiteľské dielo. Oproti Desatoru stavajú nové prikázania - miesto uctievania Boha idoly, miesto chvály rúhanie, miesto nedele víkend, nový model rodiny proti úcte k rodičom, potraty a eutanáziu, nečistotu každého druhu, krádeže a násilie, podvod a lož, skazu svedomia. Proti siedmim čnostiam stavajú sedem hlavných hriechov, ktoré sú napísané na hlavách šelmy.

Vo štvrtej prednáške sme boli oboznamení so symbolmi, ktoré sú obsiahnuté vo svätej omši. Následne exercitátor odpovedal na niektoré aktuálne otázky.

Ďakujeme obetavému exercitátorovi dp. Martinovi Sebiňovi, pánu deka-

novi Slovákov, organistovi, kostolníkom a všetkým, ktorí sa aktívne zapojili do duchovnej obnovy.

Text a foto: Konstantin Pogorielov

Otec biskup podporil mladých zo spoločenstva Piar

Dňa 2. septembra 2014 otec biskup Marián Chovanec zavřil svoju návštevu v Prievidzi u piaristov poobedným stretnutím s členmi spoločenstva Piar. Predtým počas úvodnej svätej omše nového školského roka posvätil obetný stól v kostole.

Otec biskup hneď na úvod kládol mladým otázky. Zaujímal sa o ich fungovanie v spoločenstve a pýtal sa i na smerovanie do budúcnosti. Odpoveďou sa preňho stali informácie na premietanej prezentácii s fotkami, ktorú komentovala Zuzana Furjelová: „Chceme stále žiť vo vzťahu s Bohom a prehlbovať tento vzťah. Spoločenstvá postupne vznikajú nielen v Prievidzi, ale po odchode mladých na vysoké školy i v Bratislave, v Banskej Bys-

trici, v Brne... Je to také misijné dielo.“

Zuzana pokračovala predstavením internej vízie spoločenstva - tvoriť navzájom rodinu, byť k sebe úctiví, vedieť sa podržať. Zároveň poukázala i na externú víziu zameranú na evanjelizáciu.

Podobne sa prostredníctvom svojho biskupského znaku predstavil otec biskup. Podrobne opísal význam každého symbolu a preložil aj latinsky napísané biskupské motto: „Všetko vydám za vaše duše.“

V diskusii na otázku, či je dobrým nápadom evanjelizovať v regióne, odpovedal otec biskup pohotovo zvolaním: „Rozhodne je to dobrý nápad!“ Pokračoval radami, ako je dobré posilniť sa pred evanjelizáciou sviatosťami, nekonať na vlastnú päsť ako individualista, ale vstúpiť do evanjelizácie ako tím a dávať pozor aj na formu, akou sa bude evanjelizácia konať.

Text: Anežka Kútiková

Foto: Jakub Straňanek

Novinky z piaristickej školy

Pozvánka na d'akovnú púť

Milí rodičia, starí rodičia a priatelia piaristov, v sobotu 18. októbra 2014 Vás pozývame na d'akovnú púť našej školy na Staré Hory. Autobus odchádza o 8.00 od Okresného súdu. Na Starých Horách nás čaká o 10.00 d'akovná svätá omša v Bazilike Návštevy Panny Márie, po nej modlitba Kalazanského Korunky 12 hviezd (tiež v kostole) a napokon spoločná modlitba ruženca pri Studničke alebo prechádzka po okolitej prírode (ako kto bude chcieť). Predpokladaný odchod zo Starých Hôr je o 14.00.

Medzinárodný deň gramotnosti

8. septembra 2014 sme si i v našej škole pripomínali Medzinárodný deň gramotnosti, ktorý sa na základe rozhodnutia organizácie UNESCO slávi už od roku 1966.

Gramotnosť je pre svet veľmi dôležitá. Predstavte si, že by ste nevedeli čítať, písať alebo počítať! Ako ťažko by sa vám robili veci, ktoré sú pre vás vďaka prístupu ku vzdelaniu samozrejmosťou? Ako však môžeme prispieť k šíreniu gramotnosti my? Nie síce veľkou čiastkou ako medzi-

národné organizácie, ale stačí snažiť sa a vážiť si vzdelanie.

Aj preto sme tento deň oslávili v našej škole tým, že sme si rozvíjali a otestovali našu čitateľskú gramotnosť nielen na hodinách slovenčiny, ale aj na hodinách cudzích jazykov. A ktovie, možno aj my raz budeme učiť ľudí čítať, písať a počítať. Či už deti tu na Slovensku, alebo dospelých v Afrike.

Beh SNP

Bianka Ježeková z 5.B a Matúš Mačo z 3.A triedy, ktorí navštevujú krúžok atletiky, sa zúčastnili v sobotu 20. septembra 2014 bežeckých pretekov Beh SNP v Zemianskych Kostolánoch. Obidvaja nádejní bežci obsadili vo svojich kategóriách pekné tretie miesto. Gratulujeme a prajeme veľa ďalších úspechov.

Elena Blašková

Týždeň v Ľubietovej

Počas jesene sa už tradične štvrtáci z piaristickej základnej školy zúčastňujú školy v prírode. Ten rok strávili na Chate Lubetha neďaleko Ľubietovej týždeň od 20. do 26. septembra 2014.

Deti sa spolu svojimi pani učiteľkami, pani vychovávateľkou a pátrom Jánom opäť presvedčili o tom, že príroda a pobyt v nej budú vždy rozprávať o veľkých veciach, ktoré urobil pre nás Pán. Bohu vďaka!

P. Ján Hríb SchP

V Košiciach a Banskej Bystrici to už vedia: Nádej má meno!

Projekt Godzone v spolupráci s mladými dobrovoľníkmi z celého Slovenska zaplavil mestá Košice a Banskú Bystricu. V dňoch 15. augusta v Košiciach s večerným programom na Hlavnej ulici a 5. septembra v Banskej Bystrici s večerným programom na Námestí SNP zaznievala v uliciach radostná správa - **NÁDEJ MÁ MENO!**

Dobrovoľníci sa po úvodných slovách, spoločnej modlitbe a sv. omši rozdelili do tímov. Každý dostal do rúk obálku s vyznačenou oblasťou mesta, ktorú mal na starosť.

Evanjelizácia spočívala v prirodzenej nadprirodzenosti - v oslovovaní ľudí, v modlitbe za nich, vo vypočutí, v pozvaní na večerný program... Alebo len v nenápadnej pomoci,

úsmeve, v šírení nádeje tam, kde ľudia žijú v strachu zo zlyhania, v pokazených vzťahoch, v stratených snoch, v ťažkých životných okolnostiach, bez radosti.

„Boh robil v životoch ľudí zázraky,“ svedčili užasnutí účastníci. „Oslovili sme pani pri evanjelizačnej aktivite s názvom Treasure hunt (hľadanie pokladov) v obchodnom centre.

Povedali sme jej, že je náš poklad a našli sme ju podľa vymodlených indícií. Pani bola dojatá a povzbudzovala nás šíriť nádej ďalej. Niekedy stačí ľuďom pripomenúť to, že sú vzácní,“ nadšene skúseneš z evanjelizácie opisoval účastník.

Počas večerného programu na pódiách vystúpili kapely eSPé, prievidzská GodKnows a iné hudobné

formácie. Dano Launer, basgitarista kapely eSPé, povzbudil prítomných svedectvom o spoznaní nádeje po rokoch, v ktorých sa cítil ako čierna ovca rodiny, neschopný a nehodný dobrý vecí. Následne v evanjelizačnom slove Julo Slovák (líder spoločenstva eSPé) pozýval ľudí k odvahe osloviť Boha: „Najväčšia odvaha je povedať: - Bože, dotkni sa ma. Ak si, hovor ku mne.- A Boh bude reagovať.“

V krátkom evanjelizačnom slove Petra Liptáka zaznelo jeho osobné svedectvo bývalého narkomana, ktorý sa trikrát neúspešne liečil z drogových závislostí a pokúsil sa aj

o samovraždu. Keď v beznádeji, z úplného dna volal na Boha a prosil o pomoc, pocítil, že Boh ho od závislosti v tej chvíli oslobodil. V súčasnosti tento muž vedie spoločenstvo v Košiciach a spolu so svojou manželkou sa venuje evanjelizácii. Existuje nádej, ktorá pozdvihuje, prináša obnovenie a uzdravenie, prežiaruje temnotu. „A táto nádej má meno - Ježiš,“ oduševnene hlásal i Branislav Škripek, poslanec Európarlamentu.

Text: Anežka Kútiková
Foto: Spoločenstvo Piar

Kresťania v Prievidzi prosili o odpustenie

V pamätný Deň obetí holokaustu a rasového násillia, 9. septembra 2014, sa z iniciatívy spoločenstva Piar konala v Dome kultúry v Prievidzi Kajúcna tryzna. Jej cieľom bolo prosiť o odpustenie krívd, zla a násillia, ktoré bolo spáchané na Židoch v našom regióne počas druhej svetovej vojny, ale i po nej.

Tryzna ako slávnosť na počesť zosnulých bola v Prievidzi spojená s kajúcnou bohoslužbou. Okrem niekoľkých desiatok veriacich sa na nej zúčastnili i predstavitelia kresťanských cirkví v Prievidzi, primátorka mesta Katarína Macháčková a predsedníčka Židovskej náboženskej obce Trenčín Olga Hodálová.

Páter Juraj Ďurnek SchP vo svojom úvodnom prejave poukázal na zlo, ktoré sa dialo v našom regióne, i na preklatie, ktoré z toho plynie. „Čo máme robiť, aby sme to napravili? Máme jednu možnosť. My všetci môžeme konať to, čomu nás učil Ježiš - zástupné pokánie. Odprosovať Boha za hriechy našich predkov, obyvateľov tohto mesta a regiónu.“ História židovskej obce v Prievidzi účastníkom podujatia priblížil historik Erik Kližan. Mená Židov z Prievidze a okolia, ktorí zahynuli

v koncentračných táborech, ale i úryvky z knihy Juraja Špitcera *Nechcel som byť Žid* predniesol riaditeľ prievidzskej charity Milan Petráš. Nasledovali odprosujúce modlitby popretkávané výňatkami najmä zo Starého zákona, posvätné knihy kresťanského i židovského náboženstva. Nimi vykonali tu zádení Prievidžania zástupné pokánie za chyby svojich predkov.

Po skončení modlitieb vystúpila s prejavom predsedníčka židovskej obce Olga Hodálová. Prijala gesto kajúcej tryzny s veľkou vdakou. Prejavila však i radosť z toho, že dané podujatie sa realizovalo z iniciatívy mladých ľudí. „Oni raz budú tvoriť tvár nášho sveta. Je dôležité, aby sa čosi také ako holokaust už nikdy viac nezopakovalo.“

Petra Humajová

Náš kraj nesie v sebe požehnanie i prekliatie

Žijeme z ovocia našich predkov. Naši predkovia niekedy konali správne a inokedy nie. Aj tento náš kraj - horná Nitra, nesie so sebou požehnanie, ale aj prekliatie. Je na nás, kresťanoch, aby sme širili požehnanie tejto zeme a lámali prekliatie, ktoré proti nej stojí.

Spomíname si v týchto dňoch na 70. výročie zatvorenie Židovského tábora v Novákoch (1941-1944). Nejde mi o to, aby som priblížil temnú históriu tohto obdobia v našom regióne. Vieme, že v roku 1942 odišlo z tábora v Novákoch niekoľko transportov do poľských vyhladzovacích táborov. Podľa odhadov z tábora z Novák bolo transportovaných 4000 až 5000 Židov. Väčšina našla smrť v nemeckých koncentračných táboroch. Samozrejme, predtým, ako boli vyhnaní z nášho mesta a okolitých miest a dedín, im bol skonfiškován - arizovaný - a ja by som to nazval rovno - ukradnutý majetok.

Naša zem je poznačená touto krvou. Boh si stojí za svojím slovom. A hovorí o izraelskom národe ako o národe vyvolenom. Toto svoje rozhodnutie Boh nikdy neodvolal. Jeho prísľub nájdeme aj v knihe Gn 27,29: „Kto bude teba preklínať, nech je prekliaty, a kto bude teba žehnať, nech je požehnaný!“

Nesie naša zem prekliatie? Tomuto

regiónu sa rozhodne nedarí tak, ako by sa mohlo. Možno jeden príklad za všetky. Židovská synagóga bola v Prievidzi postavená v roku 1868. V roku 1941 ju vyplienili príslušníci fašistickej mládežníckej organizácie. Budova ešte stála, aj keď v nej bol len sklad. Jej skazu dovŕšil megalomanský plán z čias socializmu, ktorý chcel na jej mieste postaviť paláca kultúry, ľudovo zvaný Titanic. Táto stavba je akoby prekliata a už mnohé desaťročia zožyzduje centrum nášho mesta.

A to nechcem spomínať mnohé nešťastia v baniach a vo Vojenskom opravárenskom podniku v Novákoch či nedostatok pracovných príležitostí...

Čo môžeme urobiť, aby bola uzdravená naša zem? Túto otázku kládli zástupy už Jánovi Krstiteľovi: „Čo teda máme robiť?“ A odpoveď znela: „Kajajte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ Ján Krstiteľ pripomínal, že všetci účastníci budúceho kráľovstva musia osvedčiť svoju vôľu a kajať sa: „Ja vás krstím

vodou na pokánie, ale ten, čo príde po mne, je mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden nosiť mu obuv. On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom.“ (Mt 3,11)

Duch Boží zmocňuje. Duch Boží spaľuje hriech v každom, kto sa ochotne podriaďuje jeho moci. Ak ľu-

dia zostávajú v hriechu, stotožňujú sa s ním. Potom Božia sláva, ktorá ničí hriech, musí zničiť aj ich. Keď Boží Duch zasiahne človeka svojou obdivuhodne oživujúcou mocou, pokoruje ľudskú pýchu a svetské pôžitky. Postavenie či moc strácajú cenu.

Pôdu srdca treba obrobit' skôr, ako sa zaseje semeno evanjelia. Najprv si ľudia musia uvedomiť svoje hriechom spôsobené smrteľné zranenie a potom môžu prísť k Lekárovi, aby ich uzdravil. Pokánie, viera a láska uschopňujú človeka prijať nebeskú múdrosť.

Teda čo máme robiť? Božie slovo hovorí: „Ak môj ľud, ktorý sa volá mojim menom, sa skloní a bude sa modliť, bude hľadať moju tvár a odvráti sa od svojich zlých ciest, ja vypočujem z neba, odpustím ich vinu a ich zem uzdravím.“ (Neh 1,8; 2 Kron 7,14)

My sme pozvaní, aby sme vstúpili do zástupného pokánia. Ukázal nám ho Ježiš, ktorý uskutočnil tú tajomnú výmenu - zobral to, čo bolo naše a dal nám to, čo bolo jeho. Zobral naše hriechy, ktoré nás oddeľovali od nášho Nebeského Otca a dal nám svoj spravodlivosť. Svojou obetou nás zmieril s Otcom.

Preto sa aj my môžeme kajat', odprosovať za hriech našich predkov, za obyvateľov tohto mesta a regiónu. Máme vstúpiť do pravého pokánia, a to zahrňa omnoho viac, ako len vyznanie hriechov. Metanoiete - obráťte sa! Zmeňte zmysľanie. Odstráňte zo svojej mysle predsudky pri pohľade na človeka inej rasy, farby pleti, náboženského vyznania či spoločenského postavenia.

Juraj Ďurnek SchP
(Prejav odznel na Kajúcej tryznej
9. septembra 2014 v v Prievidzi.)

Modlili sme sa na mieste zberného tábora

Často sa vraciam k statiam z knihy Genezis, ktoré hovoria o požehnaní krajiny. Snáď aj to viedlo viacerých účastníkov a organizátorov Kajúcej tryznej v Prievidzi k modlitbám na miestach, ktoré v našom okolí súvisia so židovským národom.

Na miesto, kde počas druhej svetovej vojny stál zberný tábor, sme sa vybrali siedmi veriaci s úmyslom žehnať tomuto miestu. Veríme, že úkon kajúcej tryznej láme prekliatia nad územím, kde bola páchaná krivda voči židovskému národu, ale tiež túžime, aby na tieto miesta mal dosah náš Boh a aby sme my, veriaci, prejavili náš záujem o jeho prítomnosť a účinky na týchto miestach. Okrem krívd a zločinov páchaných na Židoch boli v týchto táboroch neskôr väznení aj kresťania a hlavne kňazi.

Zberný tábor v Koši má za sebou

naozaj minulosť plnú zla. Preto sme sa zhromaždili na tomto mieste, kde je dnes už len pole a priesečník medzi prepadajúcimi sa oblasťami a muničným sklodom, ktorý v minulosti vybuchol.

Bola s nami jedna pamätníčka. Tá identifikovala miesta, kde sa tábor nachádzal. Tam sme sa začali modliť. Prosili sme, aby nám a naším predkom Nebeský Otec odpustil krivdu, ktorá sa tu diala a aby toto miesto požehnal svojím Duchom. Aby skončilo prepadávanie sa poddolaného územia, aby sa tu už nediali nehody a aby polia na tomto mieste prinášali požehnanú úrodu. Bol to zvláštny pocit. Počas celého výjazdu som sa cítil ako pred búrkou. Pokoj a uvoľnenie nastali až počas konania samotnej Kajúcej

trzný v Prievidzi. Vtedy som pocítil, akoby sa čosi v duchovnom svete pohlo a prišlo odpustenie i s požehnaním. Bolo to počas nášho odprosovania. O chvíľu sa vonku ozaj strhla búrka.

Chcel by som aj prostredníctvom tohto článku povzbudiť veriacich, aby sa i naďalej modlili za miesta, na ktorých sa konala nepravosť. A aby aj dnes ako kresťania prinášali kultúru úcty, života a porozumenia.

Text: Augustín Ugróczy

Ilustračné foto: M. Melicherčíková

Ak máš v srdci Boha, chceš, aby ho mali i ostatní

Marek a Viktória Nagyovci. Elektrotechnický inžinier, absolvent Technickej univerzity v Košiciach, najmladší člen medzinárodných horolezeckých expedícií. A tlmočníčka, absolventka Priezovskej Štátnej technickej univerzity. Predtým bývala Viktória 10 minút pešej chôdze od mora, teraz 2000 kilometrov od rodičovského domu.

Cesty týchto dvoch mladých ľudí sa prečali v priemyselnom meste Mariupol pri Azovskom mori v Doneckej oblasti v juhovýchodnej Ukrajine pri práci na projekte v jednej z najväčších železiarní v Európe. Momentálne žijú v Prievidzi.

Kde ste sa zoznámili?

Viktória: Pracovala som ako tlmočníčka vo firme Azovstal a Marek prišiel na Ukrajinu v rámci projektu rekonštrukcie liniek v našej firme.

Marek: Projekt, na ktorom sme pracovali, bol veľký a bolo tam trinásť tlmočníkov. Spomedzi nich ma očarila Viktória. Jej prednosťou je to, že okrem dobrého ovládania jazykov má i dobré technické myslenie.

Viktória pochádza z Ukrajiny. Čím sa vás dotýkajú ne-

pokoje na Ukrajine? Sledujete aktuálne informácie v médiách?

Viktória: Aj v mojom rodnom meste sú nepokoje a každé ráno sa zobúdzam so strachom o svojich príbuzných. Je mi ľúto, keď vidím oklamáných ľudí, pretože v médiách nie je vždy pravda, a potom si ľudia vytvárajú nesprávny názor - aj na situáciu na Ukrajine.

My sme doma už od rozpadu Sovietskeho zväzu vnímali umelé prehlbo-

Krátko po sobášii so svadobnými svedkami

vane názorových rozdielov podporované silami zvonku. Rozkol medzi ľuďmi žijúcimi na západnej a vo východnej časti Ukrajiny (vplyvom médií a vysokých štátnych predstaviteľov v spoločnosti), ale takéto krvavé boje a násilnosti sme nečakali. Akoby náš národ bol tlačný do vojny.

Marek: Osobne som bol na miestach nepokojov. V Kyjeve, Donecku, v Dnepropetrovsku, Ľvove i v Mariupoli. O mnohých veciach, čo sa tam dejú, sa nepíše ani nehovorí. Preto som sa snažil pozerat' na situáciu na Ukrajine z rôznych strán, čerpat' z rôznych zdrojov, dokonca z osobných rozhovorov, keď som tam bol niekoľkokrát počas demonštrácií, a vytvoriť si vlastný názor.

Ukrajina je zmietaná v chaose, a to hlavne vo vzťahoch medzi ľuďmi a v strácaní vedomia hodnôt, v ekonomickej oblasti, v politickej - vlastne vo všetkom. Už v 19. storočí Oto von Bismarck povedal: „Je nevyhnutné nielen odtrhnúť Ukrajinu od Ruska, ale ju aj postaviť proti Rusku, znepriatelit' dve časti jedného národa a pozorovať, ako bude brat zabíjať brata.“ Šéfka diplomatického odboru USA pre Ukrajinu Victoria Nuland uviedla, že USA investovali od deväťdesiatych rokov minimálne 5 miliárd dolárov na posilnenie demokracie na Ukrajine. V roku 2014 sa pýtam, kam sa investovali tie peniaze? A ako sa im podarilo posilniť demokraciu, ak je na Ukrajine stav taký, aký je? A možno je len všetko podľa plánu.

Spomínal si stratu hodnôt. Ak by ste mali zostaviť pyramídu hodnôt, čo by bolo na prvom mieste?

(Obaja na danú otázku odpovedali pohotovo a bez zaváhania:)

Viktória: Boh.

Marek: Boh. Ak je na prvom mieste

Boh, je samozrejmé, že potom je i pokoj, mier. Ak máš v srdci Boha, chceš, aby ho mali aj všetci ostatní a nerobíš medzi ľuďmi a v prístupe k ľuďom rozdiely.

A čo by ste umiestnili na ďalšie miesto?

(Opäť obaja pohotovo a jednotne.)

Viktória: Rodinu a všetkých blízkych ľudí.

Marek: Rodinu.

Viktória, s Marekom čakáte diet'atko. Tvoja rodina je od teba ďaleko na Ukrajine, v krajine s nepokojmi. Ty si na Slovenku, kde ťa ľudia vnímajú ako cudzinku. Neobávaš sa o svoje dieťa a o to, do akého prostredia sa narodí?

Viktória: Nie. Naše dieťa sa narodí do nášho sveta. Ja sa teším, naozaj mám radosť. S Marekom ho budeme viesť k tomu, aby poznalo pravdu a vytváralo si vlastný názor. Bude sa modliť, aby malo silu prežiť aj ťažkosti.

Za rozhovor ďakuje
Anežka Kútiková

Tomáško sa večer skrútil v posteli ako ustráchaný vrabček a začal usedavo plakať. Plakal za maminkou, ktorá je jeho istotou, útočiskom, ochrancom, otvoreným náručím, úsmevom do nepohody... Madonou, ktorej štít náručia ho chráni pred veľkým svetom. Plakal za maminkou, ktorú miluje tak veľmi, ako len môže silou svojich detských rokov.

„Tomáško, neplač,“ snažím sa ho márne upokojiť. „Aj maminečke bude ťažko, keď si pomyslí, že sa trápíš a nemôže ti pomôcť... Vieš čo? Tak ako minulý rok, aj teraz pôjdeme do obchodu a vyberieš maminke aj tatinovi krááásny darček. Istotne sa potešia...“

Hladila som ho po hlávke - cítiac, že sa márne snažím. O to to bolo smutnejšie aj pre mňa. Tomáško už od mala trénuje na väčšie smútky, vystavený náporu častej osamelosti uprostred ľudí.

Poslušne pokýval hlavičkou na znak súhlasu... No plakal ďalej. Teraz si to musel odplakať sám... Márna bola moja snaha! Uvedomujem si, že mám od maminky tak ďalekóóó...

Adamko, jeho mladší brat, ležiac vedľa neho, tiež robil, čo mohol, len aby zmiernil bračkov žiaľ. Pritúlil sa ku nemu, hlavičku oprel o jeho hlavu, čelo na čelo ako nerozlúčné siamské dvojča, malou rúčkou ho objal a povedal mu v tesnom objatí:

„Tomáš, neplač! Máš tu aspoň mňa!“ A ešte viac sa k nemu pritisol, aby jeho spolupatričnosť splynula s bratovým žiaľom za mamou.

Bolo to také dojímavé, až sa mi kdesi vynorila dávna spomienka z knižného autentického príbehu dvoch detí v koncentračnom tábore. Prežili hrôzy

vojny vďaka súrodeneckej láske. Vďaka tomu, že mali jeden druhého v tragike osudu.

Viem. Teraz je iný čas. Sú to iní chlapi. No láska ja tá istá. Plná odovzdania, povzbudenia. Láska všeobjímajúca - DAR Z NEBA, láska, čo dáva cez seba samú seba, bez nároku na odmenu.

Bolo to dojímavá chvíľa plná svetla, malý - veľký kúsok bratskej (ve)čnosti. Až som bola na pár minút mimo svojej obežnej dráhy z údivu nad toľkou nehou a láskou. V dospelosti z neznámych príčin chceme byť silní a neprejavit' city navonok, aj keď si to žiada daná chvíľa.

Ktovie, koľkokrát bude Tomáško ešte strádať blízkeho človeka v živote. Želám mu v duchu zo srdca, aby nikdy v živote nezostal sám. Aby mal koho ľúbiť a bol milovaný. Na rokoch a na prostredí totiž vôbec nezáleží.

Text: Veronika Hoffmannová

Foto: P. Melicherčík

Mier, pokoj a my...

Áká je hodnota mieru? A čo je to vlastne mier? Mier prežívajú rôzni ľudia rozlične a všade inak. Pritom celkom osobitne si jeho hodnotu uvedomujú tam, kde mier nie je.

Pre väčšinu obyvateľov našej krajiny je vojna ako opak mieru niečo, o čom len počuli v médiách, alebo o čom sa učili v učebniciach.

Mier a pokoj - problém (nielen) jazykový

Slovenčina rozlišuje *mier* a *pokoj*. Kým pod prvým myslíme najmä ticho zbraní, pričom má význam skôr spoločenský a viac univerzálny, druhý pojem je širší a zvyčajne pod ním myslíme individualizovaný stav medziľudských vzťahov či dokonca stav vnútra jednotlivého človeka.

Niektoré iné jazyky však tieto slová nerozlišujú a aj na *pokoj*, aj na *mier* používajú slovo *pokoj*. Toto, hoci sa zdá ochudobnením, je veľkou výhodou pri vysvetlení súvislosti jednotlivých pojmov. Ako sa totiž spoločnosť sa skladá z jednotlivcov, tak isto aj „veľký“ mier sa skladá z jednotlivých „malých mierov“. Ide o to, že ak má byť mier v spoločnosti, musí nastať najprv mier medzi jednotlivcami.

Všetci si prajeme pokoj...

Pri oslave niečieho sviatku si zvykne priat' takto či podobne: „Len aby to zdravíčko bolo!“ Mohli by sme si však priat' nejako takto: „Aby si mal dostatok pokoja!“ Možno sa nám to zdá nezvyčajné, ale presne toto sa deje v krajinách Blízkeho východu. Tamojší obyvatelia sa zdravia pozdravom pokoja. Hebrejské *shalom* alebo podobné vyjadrenie v arabčine nie je len bežným pozdravom. Nesie v sebe hĺbku toho, po čom človek túži a čo sa pre neho stáva predpokladom prežíva-

nia iných dôležitých skutočností.

...pokoj Kristov

Pozdrav pokoja používal i náš Pán, pričom celkom výnimočný význam nabral tento pozdrav v situácii, keď Ježiš prišiel medzi učeníkov po svojom zmŕtvychvstaní (Jn 20, 21.26). Do položenia strachu prináša spolu s pokojom radosť a istotu. Takto sa Kristus, ktorý je už v Starom zákone nazývaný Knieža pokoja (Iz 9, 5), v Novom zákone predstavuje ako ten, kto prináša iný pokoj ako ten „bežný“, pokoj hlbší, ktorý je iný, ako dáva svet (Jn 14, 27).

Názor Cirkvi

Ucelenú náuku Cirkvi o budovaní mieru nájdeme predovšetkým v pastorálnej konštitúcii Druhého vatikánskeho koncilu o Cirkvi v súčasnom svete *Gaudium et spes* (77 - 90). Tu sa hovorí, že „mier nie

je iba bezvojnový stav.“ Je dielom spravodlivosti, poriadkom ľudskej spoločnosti. Nezískava sa raz navždy, ale trvalým úsilím, pričom ho treba budovať nepretržite. „Pokoj sa nedá dosiahnuť na zemi, ak sa nezaručí osobné blaho a ľudia si nebudú medzi sebou vymieňať bohatstvá svojho ducha a nadania.“ Pokoj je takto ovocím lásky a pozemský mier obrazom a účinkom Kristovho pokoja.

Vojny minulosti

Územie našej vlasti nebolo ušetrené vojen. Naše kraje boli dejiskom konfliktov a obyvatelia rukojemníkmi rozličných sporov. Podobne ako Svätá zem na Blízkom Východe, aj Slovensko v stredovýchodnej Európe bolo vždy nárazníkovou zónou, kde sa stretávali záujmy veľmocí.

Nesie sa to s nami od čias veľkomo-ravských až po totalitné režimy v minulom storočí. Ako malá krajina sme si vo vojnových obdobiach nemohli dovoliť samostatnú politiku a vždy sme boli vo sfére vplyvu niekoho mocnejšieho.

Nepokoje prítomnosti

Dnes sa tešíme mierovým časom. Je to prítomný paradox, a to z niekoľkých hľadísk. V prvom rade preto, že sme tu niekoľko desaťročí počúvali, ako vďaka komunizmu vybudujeme mier, a teraz ho máme i žijeme výrazne vďaka tomu, že komunizmus, ktorý neustále hrozil vojnou, hoci proklamoval mier, padol. Ďalším paradoxom je, že reálna vojna sa síce u nás neodohráva, neďaleko za našimi hranicami však áno.

A v neposlednom rade si ako paradox treba uvedomiť, že hoci sa v našej spoločnosti nevedie vojna zbraní, ani zďaleka sa nedá hovoriť o pokoji medzi ľuďmi. Poľahky totiž

možno sledovať ideovú „vojnu“ médií, konflikty politikov a politických strán či menšie i väčšie občianske spory.

Poslom pokoja Mária

Ako je Kristus nazývaný Kniežat'om pokoja, je jeho matka vzývaná ako Kráľovná pokoja. Takto ju uctievali najmä v Medžugorí - a určite nie náhodou. V Bosne a Hercegovine, kde sa toto pútnické miesto nachádza, sa oddávna reálne bojovalo (naposledy pred necelými 20 rokmi) a mier tu bol vždy veľmi vzácny. Mária je poslom pokoja, a to ako mieru, tak i pokoja medzi ľuďmi.

Aj Slovensko si pamätá mnohé vojny a nepochybne aj toto bol dôvod, prečo si náš národ zvolil za patrónku Sedembolestnú Matku. Ona pomáhala prekonávať slovenskému ľudu všetky nepokoje a časy neslobody. Tak je Sedembolestná zároveň Kráľovnou pokoja.

Text: Dušan Rončák, kaplán

Foto: sxc.hu by demma a Flickr.com by jeremyniodevega

Rozpis služieb kňazov vo farnosti Prievidza - mesto v školskom roku 2014/2015

Celebrovanie svätých omší cez týždeň

	6.00	12.00	16.30
Pondelok	D. Rončák	P. Cerovský	D. Rončák
Utorok	P. Cerovský	V. Slovák	P. Cerovský
Streda	V. Slovák	D. Rončák	V. Slovák
Štvrtok	D. Rončák	P. Cerovský	V. Slovák
Piatok	P. Cerovský	V. Slovák	D. Rončák
Sobota	V. Slovák	-	P. Cerovský / D. Rončák

Celebrovanie svätých omší v nedeľu

7.30	V. Slovák
9.00	P. Cerovský / D. Rončák
9.00 Mariánsky kostol	V. Slovák
10:30 (detská)	D. Rončák / P. Cerovský
18:00	P. Cerovský / D. Rončák

Vysluhovanie sviatosti zmierenia

Pred rannou a poludňajšou sv. omšou - celebrujúci kňaz.

Pred rannou sv. omšou 5.45 - 5.55, v prvopiatkovom týždni 5.30 - 5.55;

Pred poludňajšou sv. omšou 11.30 - 11.55.

Spovedanie večer sa riadi podľa nasledujúceho rozpisu:

	16.00 - podľa potreby	Výpomoc v prvopiatkovom týždni
Pondelok	P. Cerovský	D. Rončák
Utorok	V. Slovák	P. Cerovský
Streda	D. Rončák	V. Slovák
Štvrtok	P. Cerovský	D. Rončák, V. Slovák
Piatok	V. Slovák	P. Cerovský, D. Rončák
Sobota	P. Cerovský / D. Rončák	

V týždni pred prvým piatkom sa spovedá pondelok - štvrtok od 15.00, piatok od 14.00.

Odvážny bojovník za pravdu

Blahoslavený Rupert Mayer

Prežil obe svetové vojny. V časoch neistoty a zmätku ukazoval jasný smer. Jezuitský páter Rupert Mayer mal totiž veľký dar reči. Hovoril jazykom prostým a zrozumiteľným, takým, akému ľudia rozumeli. A odsudzoval ním nacizmus, ktorému v tých časoch mnohí slepo verili.

Rupert Mayer sa narodil 23. januára 1876 v Stuttgarte v juhozápadom Nemecku. Bol druhým zo šiestich detí. Medzi jeho záľuby od malička patrilo čítanie, hudba a šport. Jazdil na koni, hral na husle a rád plával.

Ísť k jezuitom

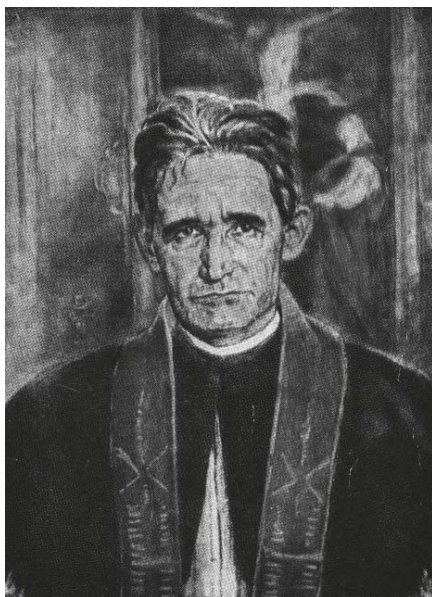
Po skončení gymnázia v Ravensburgu sa rozhodol vstúpiť do rehole jezuitov. Jeho otec tým nebol nadšený, pretože jezuiti boli v tých časoch zaradení medzi oficiálnych nepriateľov Nemeckej ríše a mali zakázanú všetku činnosť. Požiadal preto Ruperta, aby vyštudoval najskôr normálny diecézny seminár. Ak aj po roku kňazskej služby v diecéze bude trvať na svojom vstupe k jezuitom, bude s tým súhlasiť.

Rupert sa podrobil otcovej vôli. V roku 1899 bol vysvätený za kňaza a po roku začal noviciát vo svojej vy túženej reholi. Postupne sa ujímal rôznych činností - začal pravidelnú misionársku činnosť v Holandsku, Nemecku a Rakúsku, neskôr sa v Mníchove staral o príst'ahovalcov a ohrozené rodiny. Založil tu Bratstvo Svätej rodiny.

Ťažké zranenie

Jeho aktivity prerušila prvá svetová vojna. Páter Rupert sa hneď po jej vypuknutí prihlásil ako dobrovoľník za vojenského duchovného. Bol určený na sanitárnu službu a neskôr účinkoval priamo na fronte. Tu bol v roku 1916 ťažko ranený. Museli mu amputovať nohu.

Pátra Ruperta však ani to nezastavilo. V starostlivosti o Cirkev sa začal zúčastňovať zhromaždení radikálov, komunistov a národných socialistov, aby si o nich vedel vytvoriť svoj názor. Organizoval ľudové misie a stal sa kazateľom a spovedníkom v Kostole sv. Michala v Mníchove. Jeho spovednica bola celé dni obliehaná ľuďmi rôznych spoločenských vrstiev a istý čas sa uňho spovedával i Eugen Pacelli, budúci pápež Pius XII..

Hovoriť pravdu

Najväčšou doménou pátra Ruperta sa stala kazateľnica. Stávalo sa, že v niektoré mesiace mával i sedemdesiat kázni. Ľudia radi počúvali jeho slová, ktoré často nastavovali zrkadlo neľudskému režimu.

Nacisti to však nenechali dlho bez odzvy. V roku 1936 dostal otec Rupert prvú výstrahu, v roku 1937 mu zakázali hovoriť mimo kostola a v ten istý rok bol i dvakrát nakrátko uväznený. Prepustili ho pod podmienkou, že nebude kázať, on ju však odignoroval.

V novembri 1939 bol prevezený do koncentračného tábora v Sachsenhausen. Svojej matke z väzenia napísal: „Teraz naozaj nepostrádam nikoho a nič okrem Boha. To stačí až-až. Keby to ľudia pochopili, bolo by viac šťastných na zemi.“

Opäť kazateľ

Kvôli zlému zdravotnému stavu bol páter Rupert z väzenia prepustený do núteného domáceho väzenia. Tu sa dožil i konca vojny.

Keď po piatich rokoch konečne mohol predstúpiť pred ľudí, kostol bol preplnený. Ľudia čakali na jeho slová, ktorými odsúdi fašizmus. Namiesto toho si vypočuli kázeň o láske k nepriateľom a o odpustení, bez ktorého slovo láska nič neznamená. Zdravotný stav pátra Ruperta sa ale nezlepšil. Po dvoch slabších porážkach mu lekári radili spomaliť životné tempo, on však robil po svojom. Zomrel priamo počas kázne 1. novembra 1945.

Ruperta Mayera blahorečil pápež

Ján Pavol II. v roku 1987. V súvislosti s ním povedal: „Čím zjavnejšia a brutálnejšia bola v tom čase vojna s náboženstvom a Cirkvou, tým rozhodnejším a nebojácnejším bojovníkom za pravdu a vieru, ako aj za práva Cirkvi, sa stával.“

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje: Ž. Podtejski: Sol' zeme a svetlo sveta 2 a catholica.cz

Rozlúčili sme sa s Jozefom Bullom

S bolesťou v srdci, ale s nádejou vo večný život sme sa v sobotu 6. septembra rozlúčili s naším otcom, starkým, manželom a hlavne skvelým človekom **Jozefom Bullom**, ktorý zomrel 2. septembra 2014 po ťažkom úraze z hory.

Bol tvorcom detskej speváckej súťaže Hrdlička a tiež gospelového festivalu Mladí mladým. Takisto pravidelne spolupracoval s redakciou časopisu Bartolomej ako fotograf. Chceme poďakovať všetkým priateľom, známym, rodine, bývalým kolegom z bane, ale aj občanom z Prievidze a Veľkej Lehôtky, ktorí sa s ním prišli rozlúčiť.

Rodina Bullová z Veľkej Lehôtky

Spomienky na zosnulých

Prestalo srdiečko tlct',
prestali sa ústa smiať,
my však budeme v modlitbách na neho pamätať.

Dňa 27. júla 2014 nás opustil náš milovaný ocko a dedko
Jozef Uhrín z Prievidze - Žabníka.

S láskou a vďakou na neho spomínajú manželka a dcéry
s rodinami.

Dňa 1. októbra 2014 sme si pripomenuli 10. výročie
odchodu do večnosti nášho manžela, otca a starého
otca **Antona Šlenkera**. S láskou na neho spomínajú
manželka, déra a synovia s rodinami.

Kto ste ho poznali, venujte mu tichú spomienku a mod-
litbu.

Manželka a deti s rodinami

Pochovám vojnu

Kreslím do ticha slová
Keď sú hotové a čisté
Zabalím ich do papiera
Posielam mierovú depešu do sveta
s adresou:
VOJNA
Vyvesím bielu zástavu
Požehnám čiernu zem
Pochovám všetky uniformy granáty
Riadiace strely maskáče
Vojenským mapám
Prelepím slepeckou páskou
Všetky strategické postupy
Smerovkám vymažem mená dedín
a miest
Poprosím tam HORE:
Odpočinitie nekonečné nech dáme
vojne Pane
A svetlo večné nech svieti nám

Mierová

Zelené kabátiky gaštanov a orechov
praskajú vo švíkoch
Veselo bombardujú chodníky
naše udivené hlavy
Vypukla tretia jesenná
gaštanová-orechová
VOŇAVÁ a MIEROVÁ

Veronika Hoffmannová

Farská kronika

od 26. augusta 2014
do 25. septembra 2014

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Nina Nedeljaková
Viviene Hasáková
Karin Repková
Veronika Kmet'ová

Manželstvo uzavreli:

Jerome Scardicchio a Lenka Súderová
František Dušíčka a Dana Furková
Matej Baláž a Dominika Belanová
Ondrej Marko a Romana Bošková
Peter Jurík a Anna Haisi Yu
Mario Mokó a Terézia Mjartanová
Marek Smoleňák a Natália Oršulová
Peter Kucman Barbora Beňovičová
Martin Hinca a Veronika Frankovská
Jozef Mjartan a Dominika Červená
Marek Píš a Iveta Matyová
Ján Štancel a Veronika Pánisová
Michal Oprendeck a Barbora Hluzáková
Martin Demeter a Lucia Tínesová
Peter Močarník a Miroslava Dobošová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zosnulými:**

Bohuslav Nosterský, 82 r.
Jozef Mello, 66 r.
Roman Bellák, 33 r.
Jozef Kocurík, 85 r.
Martin Chlupík, 30 r.
Božena Bihariová, 66 r.
Štefan Marko, 84 r.
Michal Hojcška, 76 r.
Anna Velká, 96 r.
Marian Rendek, 57 r.
Zoltán Tibenský, 59 r.
Antónia Frázová, 88 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

ThLic. V. Slovák, Mgr. D. Rončák,
M. Melicherčíková, A. Gálová,
Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana - sxc.hu
by demma; str. 2 - K. Pogorielov;
str. 3 - P. Cerovský; str. 5, 11 a 23
- M. Melicherčíková; str. 8 - J. Hríb

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciame.

Banická omša
14. september 2014, Kostol Najsvätejšej Trojice v Prievidzi

Sväté omše v Prievidzi

	Pondelok až piatok	Sobota	Nedeľa	Cirkevne prikázané sviatky v deň pracovného pokoja ako v nedeľu
FARSKÝ KOSTOL SV. BARTOLOMEJA Prievidza - mesto	6.00 12.00 (september až jún) 16.30	6.00 16.30	7.30 9.00 10.30 (september až jún - detská) 18.00	6.00 12.00 16.30 (september až jún)
KOSTOL NAJSVÄTEJŠEJ TROJICE kláštor Piaristov	6.45 18.30	6.45 18.30	6.45 9.30 11.00	6.45 18.30
FARSKÝ KOSTOL SV. TERÉZIE Z LISIEUX, UČITEĽKY CIRKVI Prievidza - Zapotôčky	7.00 (okrem pondelka a stredy) 18.00	8.00 18.00	8.00 10.00 (vešpery o 18.30) 19.00	7.00 19.00
KOSTOL NANEBOVZATIA PANNY MÁRIE na cintoríne	-	-	9.00	17.00